

“Samen een kunstwerk maken”

nieuw festival zet kinderen en jongeren centraal

In april 2025 wordt hetpaleis het hart van een gloednieuw festival rond cocreatie. De drie Vlaamse podiumhuizen voor jong publiek, hetpaleis, BRONKS en KOPERGIETERY, stelden een programma samen dat focust op creaties waarin kinderen en jongeren de scène veroveren en hun stem laten horen.

Adriaan (12 jaar) danst in WASCO! samen met negen andere performers tussen zes en twaalf jaar de pannen van het dak. De voorstelling, een coproductie met dansgezelschap Voetvolk, ging vorig seizoen in première in hetpaleis en toert dit najaar in Vlaanderen en steden als Amsterdam en Praag.

Wat doe je het allerliefste in je vrije tijd? “Dansen en tekenen.”

Welk stuk van de voorstelling is jouw bijdrage aan WASCO!?

“Eum, mezelf? Lisbeth, de choreograaf heeft een aantal ideeën die ik had voor bepaalde bewegingen in de voorstelling verwerkt. Zo hebben alle dansers een bepaald stukje van zichzelf in de voorstelling zitten. De choreograaf kan niet voor iedereen alle danspassen bepalen, omdat wij uiteindelijk degenen zijn die de voorstelling spelen. Op die manier zou de voorstelling niet hetzelfde zijn als ik er niet bij zou zijn.”

Wat vind je het leukste aan meespelen in de voorstelling?

“Het is fijn om samen met de groep elke keer weer een kunstwerk maken.”

Madelief (15 jaar) komt wekelijks naar hetpaleis voor dekapers, een hechte groep jongeren die een jaar lang onder professionele begeleiding ondergedompeld worden in de beginselen van het theater maken. Daarnaast schrijft ze samen met andere jongeren mee aan het script van *The Beach*, een nieuwe voorstelling van Sarah Vanhee die in het najaar van 2025 in première gaat. Alsof dat nog niet genoeg is, zit Madelief ook al enkele jaren in de ambassadeurswerking van hetpaleis.

Wat doe je het allerliefste in je vrije tijd? “Theater spelen. Dat doe ik zoveel dat het bijna problematisch is, maar dat is het niet. Belofde!”

Welke rol speel jij in hetpaleis?

“Als ambassadeurs vertegenwoordigen wij de stem van de jongeren. Ik denk dat het belangrijk is in een huis voor kinderen en jongeren dat wij onze ideeën kunnen delen met de volwassenen die er werken.”

Wat vind je het leukste aan hetpaleis?

“Er zijn veel fijne dingen, maar het allerleukste is om met dekapers zelf in een voorstelling te spelen aan het einde van het jaar.”

Het nieuwe podiumfestival - dat voorlopig nog naamloos is, want ook die keuze wordt in cocreatie met jongeren gemaakt - wil veel meer zijn dan een reeks voorstellingen; het wordt een plek waar samenwerking en vernieuwing elkaar versterken en waar cocreatie centraal staat.

Wat betekent cocreatie eigenlijk voor de jonge makers zelf? Vier jonge acteurs, Adriaan, Madelief, Mpho en Zoë, delen hoe het voelt om niet alleen te spelen, maar ook mee te denken en te creëren.

Mpho (17 jaar) speelde al twee keer mee in een voorstelling van hetpaleis. Eerst schitterde ze in *Remember the dragons...* (2018) van BERLIN, Kopergietry en hetpaleis en later in *Us, (k)now* (2022) een coproductie van hetpaleis, NTGent en Dalilla Hermans. Afgelopen najaar nam ze ook deel aan VOLTAGEclub, een project waarbij jongeren uit de atelierwerkingen van hetpaleis, KOPERGIETERY en BRONKS samen met twee theatermakers een voorstelling creëerden.

Wat doe je het allerliefste in je vrije tijd? “Theater spelen en lezen.”

Op welke manier heb jij bijgedragen aan de voorstelling van VOLTAGEclub?

“Het idee van VOLTAGEclub is dat de makers echt samenwerken met de jongeren. Zij hadden ons gevraagd om inspiratie mee te brengen. Zo zijn we op het idee gekomen om als thema liefdesbrieven aan je ouders te kiezen. Iedereen heeft een heel persoonlijke band met zijn ouders, maar door al die verschillende, eigen vormen van liefde samen te voegen in een collage krijg je een groter plaatje. Mijn individuele liefde was daar een bouwsteen van.”

Wat was het leukste aan dat project?

“Het was een vrij kort traject, waardoor we elkaar snel moesten vinden, maar net daardoor zijn we een hele hechte groep geworden. De voorstelling zelf was ook heel tof om te spelen.”

Zoë (13 jaar) danst al sinds ze vier is. Ze kwam voor het eerst in hetpaleis tijdens de repetities voor *Ons Huis* van Nina Plantefève-Castruyck, een voorstelling over familiedynamieken waarin de choreograaf met jonge dansers op scène werkte. Via dat project werd Zoë opgepikt voor de voorstelling *ALLES is niet perfect* van regisseur Mokhallad Rasem. Samen met vier andere performers, onder wie Mokhallad Rasem zelf, legde ze er de schoonheid van imperfectie in bloot.

Wat doe je het allerliefste in je vrije tijd? “Slapen, muziek luisteren of bellen met mijn vriendinnen.”

Wat is jouw bijdrage aan ALLES is niet perfect?

“Ik heb voornamelijk een rol als danser, maar ik heb ook veel attitude binnengebracht.”

Wat vond je het leukste aan meespelen in de voorstelling?

“De scène wanneer het stormt en alles stuk gaat.”

“Volwassen publiek is keuriger. Ze zitten wat stijver op hun stoel. Kinderen reageren uitbundiger”

— Adriaan (12 jaar)

Hoe voelde het toen je voor de eerste keer op een podium stond?

Adriaan: “Dat was echt spannend, maar wel op een positieve manier. Je kan altijd iets fout doen, maar gelukkig is dat nog nooit gebeurd.”

Madelief: “Ik zat toen in het derde leerjaar en had ook enorm veel zenuwen.”

Zoë: “De eerste keer dat ik op een podium stond, was voor een productie van Opera Ballet Vlaanderen. Dat was best overweldigend. Ik was toen nog heel klein en speelde Ariël.”

Mpho: “De eerste keren dat ik op een podium stond, hebben wel iets teweeg gebracht. Ik heb toen ontdekt dat ik dat écht leuk vond.”

Is het anders om samen te werken met kinderen dan met volwassenen?

Madelief: “Als je jong bent, kijk je vaak op naar volwassenen. Zelfs wanneer je een mooie, evenwaardige samenwerking hebt, krijgen volwassenen toch eerder een leidende functie.”

Mpho: “Ik vond het in samenwerkingen, zeker in het begin, vaak ook wel geruststellend om te weten dat iemand de leiding kon nemen.”

Zoë: “In de voorstelling *ALLES is niet perfect* speel ik zowel met volwassenen als met een leeftijdsgenoot, Jes, samen. Mijn band met Jes is anders – wij waren echt altijd samen – maar de groep is wel een beetje een gezin geworden. Ik heb bijvoorbeeld ook een goede band opgebouwd met Katelijne Verbeke, op zaterdag gingen wij altijd samen braadworst halen op de markt.”

Adriaan: “Het lijkt mij wel vreemd om met volwassenen de scène te delen. Ik vind het leuk dat er bij *WASCO!* alleen maar jongeren zijn, we hebben allemaal dezelfde energie.”

En merken jullie ook een verschil wanneer jullie een voorstelling spelen voor een jong publiek in vergelijking met een volwassen publiek?

Adriaan: “Volwassenen zijn keuriger. Ze zitten wat stijver op hun stoel. Kinderen lachen mee en reageren uitbundiger.”

Zoë: “Maar het is wel leuk dat volwassenen weten op welke momenten ze mogen lachen en wanneer ze stil moeten zijn.”

Mpho: “Soms voel je bij een jong publiek dat ze helemaal mee in de wereld van de voorstelling zitten. Dat vind ik ontroerend.”

Waar dromen jullie van?

Adriaan: “Ik wil zeker blijven dansen.”

Madelief: “In mijn wildste dromen zou ik verder blijven acteren, zowel in film als in theater.”

Mpho: “Op dit moment is mijn grootste droom afstuderen. Mijn opleiding Woord-Drama aan de Kunsthumaniora in Antwerpen is supertof, maar niet makkelijk. Ik hoop dat ik slaag.”

Zoë: “Ik kijk nog niet echt naar de toekomst, maar ik ben er wel zeker van dat ik verder wil blijven dansen. Misschien wel in het buitenland.”

Welke tips hebben jullie voor kinderen die ook van de theaterwereld dromen?

Mpho: “Gewoon proberen!”

Adriaan: “Als je weet dat je iets leuk vindt, moet je ervoor gaan. Vraag je niet te veel af of het wel goed zal zijn, maar probeer vooral jezelf te zijn.”

Zoë: “Als je niet jezelf blijft, ga je je onzeker voelen.”

Madelief: “Ga ervoor. Als je het niet probeert, zal je nooit weten of je het leuk vindt of niet.”

praktisch

18 - 27 april 2025

info & tickets op festivalzondernaam.be

In 2025 is hetpaleis het festivalhart.

In 2026 reist het festival door naar Brussel, in 2027 naar Gent.

“Een sprong in het diepe”

Mitch Van Landeghem over cocreatie met jongeren

© Clara Hermans

Acteur en theatermaker Mitch Van Landeghem stond als jongere zelf al op de planken in verschillende theaterproducties, vandaag regisseert hij voor het eerst zijn eigen voorstelling Remember My Name. Deze FABULEUS-productie, gemaakt in samenwerking met negen jonge spelers, zangers en dansers, is te zien op het nieuwe podiumfestival.

“Toen ik als kind naar een voorstelling ging kijken, was ik jaloers op de spelers op scène. Dat wilde ik ook doen.” Rond zijn tiende sloot Mitch zich aan bij het plaatselijke jeugdtheatergezelschap en nadien volgde hij lessen Theater en Woord op de Academie in Schoten en Kunsthumaniora in Antwerpen. In het derde middelbaar maakte hij de overstap naar de Kunsthumaniora, waarna hij naar Gent trok om Drama te studeren aan het KASK.

Sinds zijn afstuderen in 2020 speelt hij bij verschillende theatercollectieven: Camping Sunset, DE HOE en WOLF WOLF. Hij speelt, maakt en werkt dus voornamelijk collectief, maar met *Remember My Name* waagt hij zich voor het eerst aan de rol van regisseur. Samen met negen jonge spelers onderzoekt hij waarom we zo gefascineerd zijn door kinderen met uitzonderlijke talenten en wat de impact daarvan op hun leven is.

Toen je dertien was speelde je mee in Oliver. Hoe kijk je terug op die ervaring? “Dat was ontzettend cool. Het was een grote productie met bewegende decors en een live orkest. Als kind wilde ik graag in musicals spelen. Maar door die grote droom al op zo een jonge leeftijd waar te maken, ontdekte ik dat het toch niet helemaal mijn ding was. Toch kijk ik met veel plezier op die periode

terug. Ik zat toen op het college en keek op tegen de saaie lessen Latijn. Het voelde dus als een grote bevrijding, telkens ik op het podium kon staan.”

Drie jaar later werkte je mee aan Love Songs (Veldeke) van Michiel Vandevelde bij het Leuvense productiehuis FABULEUS. Hoe was dat voor jou?

“Ik heb heel goede herinneringen aan dat project. Ik heb er de jongste tijd nog veel over nagedacht. Want nu, twaalf jaar later, sta ik met *Remember My Name* aan de andere kant van zo’n maakproces. Ik vraag me af of ik toen wel genoeg begreep van de inhoud van de voorstelling. We werkten rond politieke liefde, wat best een complex thema is. Ik heb me hard geamuseerd, maar de inhoud van de voorstelling is me toen wat ontschoten. Bij het maken van mijn eigen voorstelling wilde ik die ervaring anders inzetten en ervoor zorgen dat de jongeren zich volledig konden herkennen in het verhaal.”

Zijn er nog andere dingen die je hebt bijgeleerd door als kind in voorstellingen mee te spelen?

“Je krijgt sowieso een bepaalde vorm van professionaliteit aangeleerd. Je moet in schoolvakanties en weekends beschikbaar zijn en investeert eigenlijk al je vrije tijd in het theater. Al is dat natuurlijk niet zo extreem als bij zo’n kindster in Hollywood. Het blijft een hobby.”

Waarom wilde je zelf met jongere spelers werken?

“Het was echt een beetje een sprong in het diepe. Ik heb al veel voorstellingen samen met andere makers gecreëerd, maar ik had nog nooit de rol van regisseur op me genomen. Bovendien heb ik zelf nog niet zo vaak met regisseurs gewerkt, dus ik had weinig referentiepunten. Toen ik het idee kreeg om iets te maken over kindsterren, klopte het inhoudelijk om die voorstelling met jongeren te maken. Ik had wel al wat ervaring met lesgeven en gek genoeg lijkt een voorstelling maken met jongeren daar een beetje op. Dat maakte het idee minder eng, het voelde zelfs veiliger.”

Wat vond je zo interessant aan het thema kindsterren?

“Ik keek in die periode veel video’s van *X Factor*- en *Got Talent*-audities en vond het erg fascinerend dat wij zo graag kijken naar kinderen met uitzonderlijke talenten. Ik raakte daardoor geïnteresseerd in de hele industrie rond kindsterren, zoals die in Hollywood bestaat. En vooral ook in wat er gebeurt wanneer die kinderen groot worden en hun talent niet meer zo uitzonderlijk is.”

Hoe hebben de spelers het maakproces ervaren?

“Ik vond het belangrijk om bij de spelers regelmatig te polsen hoe ze zich voelden, vooral omdat het mijn eerste keer als regisseur was. Ik heb het gevoel dat ze zich veilig hebben gevoeld tijdens het proces en een fijne tijd hebben gehad. Ik heb op vlak van spel veel van hen gevraagd en regelmatig dingen omgegooid. Het is ook best een complexe voorstelling, dus het heeft wel even geduurd om hen daarin mee te krijgen. Tegen het einde van het repetitieproces merkte ik dat ze wel echt snaptten wat we aan het doen waren, ondanks de verschillende lagen die ik in elkaar schoof. Ik ben nu benieuwd hoe de voorstelling verder gaat groeien. Mijn werk zit erop, de voorstelling is nu van de spelers.”

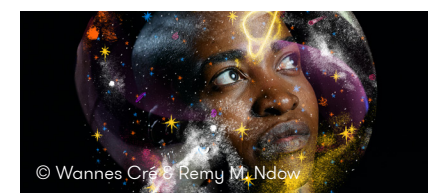
Hoe kijk je naar de negatieve kanten van het kindsterrendom?

“Ik vind dat een heel moeilijk gegeven. De negatieve verhalen in de voorstelling gaan in ieder geval wel over extreme situaties, die eerder in Hollywood voorkomen. Maar toch wil ik ook het publiek hiervoor waarschuwen. Er waren momenten, bijvoorbeeld in de laatste dagen voor de première, waarop we voelden dat de jongeren echt moe waren. Dat was confronterend, want dan komt het thema plots heel dichtbij. Ook voor onze jongeren was en is het een pittig proces, omdat ze de repetities en voorstellingen moeten combineren met school. Je wil een straffe voorstelling maken, wat veel tijd en moeite kost, maar hen tegelijkertijd ook voldoende vrijheid en rust geven.”

3 2 1

START: eerste tickets nu te koop

Reserveer je plek voor de allereerste editie van het nieuwe podiumfestival. Tickets voor deze voorstellingen zijn vanaf vandaag te koop.

Fatilou M.

hetpaleis & Marthalentatief/Bart Van Nuffelen

Na *Dounia B.* slaan Marthalentatief en hetpaleis opnieuw de handen in elkaar voor een meeslepende theatervoorstelling. *Fatilou M.* is het portret van twee hedendaagse heldinnen in een onaffe taal. Rena is veertien. Ze verwacht niets van het leven, niets van zichzelf, niets van school. En dat mag iedereen weten. Ze bepaalt de sfeer in de klas, ze is luid en brutaal. Tot in het midden van het schooljaar een nieuwe leerling in de klas komt, die na enkele maanden even plots weer verdwijnt: Fatilou. Sindsdien is er iets veranderd in de klas. Het meest nog voor Rena.

PREMIÈRE OP HET FESTIVAL

18 - 20 april 2025
leeftijd 12+

WASCO!

hetpaleis & Voetvolk/Lisbeth Gruwez & Maarten Van Cauwenbergh

Wasco'ing on? Een groep kinderen, een paar dozen wasco's, een grote voorraad verf, en jazz - dat is WASCO! Tien jonge performers tussen zes en twaalf jaar bouwen from scratch een wereld, ver van die van volwassenen. Met wasco's en verfborstels in de hand dansen ze een universum op hun voorwaarden. Het eindresultaat: een bijzonder schilderij.

23 april 2025
leeftijd 6+

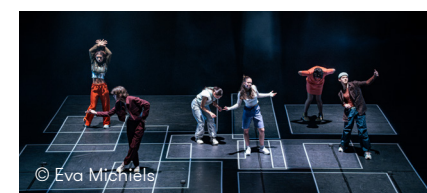

Remember My Name

FABULEUS/Mitch Van Landeghem

Kan je het leven ten volle ervaren als je opgroeit voor de camera's? Wat doet het met je als je voortdurend in de spotlights staat? En hoe weet je dan nog wat echt is en wat niet? Negen kindsterren blikken in een reünieshow terug op de voorstelling die hun doorbraak heeft betekend. Ooit werden ze op handen gedragen door een uitzinnig publiek. Intussen zijn ze ouder en minder uitzonderlijk. Een huid kan nooit voor eeuwig als gegoten zitten.

25 april 2025
leeftijd 14+

Beating choir/ Chœur battant

BRONKS & Le Carrousel

Zes performers staan op scène. Ze komen uit verschillende families, steden en landen. Hun jeugd is wat hen bindt. Ze stellen zichzelf voor. Ze spreken zichzelf uit. Daarbij worden ze gedragen door een universele soundscape met de stemmen van tientallen generatiegenoten. Ze luisteren naar de woorden van honderden anderen. Ze overstemmen nooit. Ze versterken steeds. Zij zijn de ambassadeurs van hun generatie. Hun lichamen dienen als spreekbuis. Via beweging en interactie verkennen ze de fragiliteit en force van het jong zijn. Vastberaden in hun hoop.

19 + 20 april 2025
leeftijd 12+

The Round

ECCE/Claire Croizé

Een explosie van vitaliteit en energie door lichamen in beweging, nauw verbonden met elkaar en met de omgeving waarin ze dagelijks leven. *The Round* gaat niet alleen over de fysieke kracht van de dans, maar ook over het creëren van een groep en het gevoel van gemeenschap of solidariteit. Toch blijft de eigen persoonlijkheid van de jongeren zichtbaar, zeker ook omdat ze putten uit hun culturele achtergronden en persoonlijke ervaringen.

19 + 20 april 2025
leeftijd 8+

Schemerland

KOPERGIETERY & KGbe/Axelle Verkempinck & Pleegzorg Oost-Vlaanderen (Karla Haezebrouck)

Schemerland is een confronterende voorstelling met jongeren over hoe het vinden van een thuis soms een leven lang kan duren. Over hoe een huis zonder thuis koud blijft. Over hoe een thuis zonder huis warmte kan geven. In *Schemerland* krijgen jongeren van Pleegzorg en atelierjongeren van KOPERGIETERY een stem om hun authentieke verhalen naar het podium te vertalen.

27 april 2025
leeftijd 10+

ALLES is niet perfect

hetpaleis/Mokhallad Rasem

Theatermaker Mokhallad Rasem brengt een bijzondere cast samen van spelers met uiteenlopende leeftijden. Een jonge circus-artiest die meesterlijk kan jongleren, maar die vragen heeft over het leven. Een actrice die theaterprijzen won en al veel van het leven heeft gezien. Een speler met een baard en een grote verbeelding. Een klein meisje met een nog grotere verbeelding. Een ander meisje dat prachtig danst. Ze hebben het over de fouten die ze maken. En over zoveel andere dingen.

26 + 27 april 2025
leeftijd 9+

JIJ KIEST DE NAAM VAN HET FESTIVAL

Een festival zonder naam? Dat dacht je maar.

Wij zoeken jonge podiumpakkers van 6 tot 25 jaar die hier en nu een voorstel doen voor een echte festivalnaam. De inzet: eeuwige roem én een gouden festivalticket.

SCAN DE QR-CODE OF SURF NAAR [FESTIVALZONDERNAAM.BE](https://festivalzondernaam.be)